

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΤΣΙΤΣΙΜΙΔΑ

Πρωτομαγιάτικα

(Συνέχεια και τέλος)

Η Τσιτσιμιδα αυτή την ημέρα ήταν άφροστη. Πρωτός της έβρανε το σώμα και έβρανε να πιθωβολάν τα μεγάλα μάτια της, τα βαθειά κι' άπεραντα σαν θάλασσα...

Την προηγούμενη ημέρα, ή κ. Μπακαλάρου, την είχε δείρει άνηλεώς. Είχαν φτιάσει στο σπίτι κάποιον άρσενικό μεζέ και τον φάγανε μ'αυτός στη μικρή, χωρίς να δισούνε και σ' αυτή ούτ' ένα ψυχούλα :

— Δέ θα την κακοιάθουμε ! μούγγρασε ή κούα της. Τότε στά μάτια της Τσιτσιμιδας, χωρίς να καταλάβη κι' αυτή το πώς, δάκρυα ανέβηκαν κι' άρχισαν να κινάν και να βρέχουνε το χλωμό πρόσωπό της.

— Μπιά ! να φάη, ή γρουσουζία, το κεράλι της ! Έφώναξε άγρια ή κ. Μπακαλάρου και ρίχτηκε με όλη της τή δύναμη, δύναμη σαρκών και νεύρων, κατά του άδυνάτου κοριτσιού και τό έτόκασε στο ξύλο.

Νά, γιατί είχε πυρετό ή Τσιτσιμιδα και γιατί δεν μπορούσε να έκτελέση την διαταγή που έλαβε :

— Το καλάθι και τα μάτια σου, μουρή !

— Τί ώρα! ! Τί μαγεία !
"Όνειρον έαρινής νυκτός."

Η ύπνρτέρα έγειρε το κεφάλι της και έβραε από τον πυρετό, χωρίς να πη λέξη. Κόκκινα φαντάσματα και φλογισμένες πολιτέες πόνωναν μπρός στά μάτια της... Παράμιλλουσε...

Το κόρφο βρισκότανε πειά στην έξοχη. Η γλή άπλωνότανε όλοσφαιρικά και σκέπαζε τα πάντα. Λοιούδινες δαντέλλες στολίκανε τους δρομάους, τα στρατόνια, τους φράγτες, τις πλαγιές, "Αναρχία ήδονική χινότανε άπάνω στα γρασιδία τα σαρφεύσινα. Τα άνθη, ραντισμένα από τή δροσιά, κοιμόντουσαν ακόμα μέσ' στην προινή λάχνη. Έρεθιστικά μοχνοασαομοι άναδιόκονταν από παντού και τα πουλάκια διαλουσαν γλυκαλά την εύτυχία τους άπάνω στα δροσερά χλαδιά.

Όλη ή οικογένεια Μπακαλάρου, συνταραχθή από τή μαγεία αυτή της φύσεως. Πρώτη - πρώτη ξεφώνισε ή Εικόκλια : — Τί ώρα! ! Τί μαγεία ! "Όνειρον έαρινής νυκτός ! Κι' άπληγανσ ή εύαίσθητος μαμά της : — Απολάνας ! Απολάνας ! Σάν να τρώη κανένα μαγειρίτσα !...

Απολάσαν τέλος να στραποπεύσουν εκεί, σε κάποιον όλοσφαιρικό χωράφι, στεφανωμένο από δένδρα κάτω από τον ίσιο μιάς λεμονιάς. Γήρω - γήρω πικνές κουφοζυλιές έχορουναν θαροές, και λιγαριές, άγκαλιάζόντουσαν έρωτικά με μικροδάφνες.

Ό ήλιος είχε ανέβει ακόμα πιο πολύ και τα θεριά του τα φιλιά σκόρπιζαν ζωή παντού. Καινούργια νεύια γιορτάζαν γή και ούρανός. Άστεροζένιτη ή πρασινάδα κάτω από μαργαριτες με άσπρες κολληοισμένες τροχειλιές και παπαρούνες με όλοκόκκινα φουστάνια. Βράζια και δένδρα και βιονιά, γελούσαν κάτω από το φώς του ήλιου, το γέλιο της νεότης και της όμορφιάς. Κιάπληρη θαλαρηή σμυρότανε στις άκρες άρ' τους φράγτες και μαύρα βιτόμονα, σαν θρόμβιο αίματος, κάλυδαν του κόσμου τα πουλά να τα τσιμπολογήσουν.

— Το κορίνι και τα μάτια σου, μουρή !

— Σολωμός ! Για να μη τον ξέρω θα φαλίδερε !

ή Ζαζουκινός από μεγάλο όικο, κ... — Τι όικο ;... άποκιαζών ;... Σολωμό τον είπες ; — Ναι. — Πώς δέν τον ξέρω ! Θα φαλίδερε !... Έξερνη τή στιγμή μια δυνατή κορυφή τάραιε τή γαλήνη της Πρωτομαγιάτικης ήμέρας.

— Όχι ! Τι λάθμα ! Τι λάθμα ! "Όλοι πεταχτήκανε στο πόδι. — Τι πάθαμε καλέ ;... — Πάνε τα φαγητά !... Τρομάρα μας !

Πρωτός ό Στραβοκαρέλιας έτρεξε : — Πού πάνε ; Το κορίνι είνε 'δώ ! — Πάνε, είπα, τα φαγητά, έσοऊες και πάα, πιο δυνατά τώρα ή κ. Μπακαλάρου, άείχοντας το κορίνι άδειανό και ξεκατωμένο. Τι είχε συμβεί ;... "Όπατός τοι κοριτσιού, έποχόρησε άρ' το βάρος των φαγητών, τα όποια σκορπίζιτανε στο δρόμο, χωρίς έξερνη ή αστρογγύλα ή Τσιτσιμιδα να τό καταλάβη.

Σάν θηρίο που πεινάει, ρίχτηκε τότε άπάνω στο άναμικό κορίτι ή κ. Μπακαλάρου, τό έάλωσε στην γή και άρχισε να το χιπαίη, να τό πουλαπάη. Και σε λίγο, το πρόσωπο εκείνο και λουλοδοξεντημένο άπομυρε της έξοχη, καταπιελίστηκε με άιμα, ένα άιμα άφθονο, θεμό, γελωτό και κόκκινο, που από τό πρόσωπο του φτωχού του κοριτσιού, παγνιδιάρικα κυλούσε...

— Τό καλάθι ! φώναξε ή κούια Μπακαλάρου

"Όταν ή Τσιτσιμιδα άνοιξε τα μάτια της, ψυχή δέν ήτανε εκεί κοντά της.

Παπαρούνες μόνον έβλιναν σμυπονετικά έπάνω της και κίτρινες μαργαριτες, σαν τσιτσιμιδένια αδελφάκια της, ληπτημένες την περιστοιχίζαν. Τα χαμοήλια σκορπισμένα γήρω στο κεράλι της, άνάδιναν την ταπεινή τους μωροδιά, για να την σιμπεφέρουν !... Οι γήρω άροζοδόδοτα άπλωναν γυμνά τα χέρια τους, σαν δειτρογαλιές, έτοιμα να την υπερασπίσουν, και ή λεμονιά ή δίκορη, τό μωρομένο της άνθος άρχισε να χινόη, σαν μαργαριταρένια δάκρυα, άπάνω της...

Η λιγαριές πλέξανε τα κλωνιά τους πάνω άρ' την άτυχη κορή σαν γάβδαν να την κρηφουν άρ' τοι μογθηρού κόσμου τα μάτια, νιφούδες ντροπαλιές και ροδοκόκκινες ή μικροδάφνες, παρσάτεκαν κι' αυτές βουδες στην άγονία της φτωχοζοφής.

Η φύσις παρηγορούσε, θαροείε, τό θύμα των άνθρώπων και βαλόσμονε τή ματωμένη του καρδιά...

Κι' όταν ή κ. Μπακαλάρου έφτασε στο χωριό, όλη ή γειτονιά, όιές εή νοικοκυράδες και όιες ό κόσμος ό εργασιτικός και φρόνιμος, την έδικαώσανε και όλοι σκυλλοθρίσανε τή φτωχή τή Τσιτσιμιδα, ποίχε άπομείνει στην έρημία μοολεθαμένη : — Δέν την έσκότανε, Μαριωρή μου, λέω έγω ! Παλαώσανε, καλέ, δέν έχουνε μυαλά σήμερα ή δουλες. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ...

Η ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ

Η στενογραφία έφανεθή για πρώτη φορά από τον Τίτιονα, τον όλοιο δούλο του μεγάλου Ρωμαίου ήθροος Κιζέρωος, ό όποιος έπενόρησε ένα στενογραφικό σύστημα για να προφάνη να γράφη τους λόγους του κριού του. Ό διάσημος ήθροο τόσο πολύ τον άγάπησε τότε, όστε σε λίγον καιρό τό άπέδωσε την έλευθερία. Στο στενογραφικό αυτό σύστημα ίπληξαν όρισημένα σμεια, τα όποια αντικαθιστούναν όρισημένες συλλαβές ή λέξεις.

Κατά τον 10 μ. Χ. αιώνα έπενόθη από τον Πάπα Σιλδέστρο Β' και ή λεγομένη συλλαβική στενογραφία, στην όποια οι συλλαβές είνε χωριστά ή μά από την άλλη και σχηματίζουσι διά συμπηξέως τις λέξεις και τις πρόσάσεις.

— Δέν την έσκότανε, Μαριωρή μου, λέω έγω !